

Capitolul 1

De unde stă pe stradă, Justyce o poate vedea pe Melo Taylor, fosta lui iubită, tolănită pe Mercedesul ei Benz parcat pe asfaltul umed din parcare a magazinului FarmFresh. Îi lipsește un pantof și conținutul poșetei e risipit în jurul ei, ca niște confetti. El știe că e beată lemn, dar asta e prea mult, chiar și pentru ea.

Jus clatină din cap, aducându-și aminte mutra critică a celui mai bun prieten al său, Manny, când a plecat de-acasă de la el acum nici cincisprezece minute.

Se face verde la semafor.

Pe măsură ce Justyce se apropie, fata închide ochii, iar el îi face cu mâna și-și scoate căștile din urechi fix la momentul potrivit ca s-o audă spunând:

— Ce mama dracului cauți aici?

Justyce își pune și el aceeași întrebare, privind-o cum încearcă – și eșuează – să-și mute greutatea pe genunchi. Cade într-o parte și se lovește cu fața de portieră.

El se lasă-n jos și-i duce mâna la față – care e roșie ca un măr caramelizat.

— La naiba, Melo, ești OK?

Ea îi dă mâna la o parte.

— Ce-ți pasă ție?

Înțepat, Justyce inspiră profund. Îi pasă mult. Evident. Dacă nu i-ar fi păsat, n-ar fi mers pe jos doi kilometri, de acasă de la Manny, la trei dimineața (Manny crede că Melo e „cel mai rău lucru care i s-a întâmplat“ lui Jus, așa că, desigur, a refuzat să-l repeedă cu mașina). Totul ca s-o împiedice pe fosta lui iubită catastrofală și bețivă să se urce la volan.

Ar trebui să se care imediat, așa ar trebui să facă Justyce.

Dar nu se cară.

— M-a sunat Jessa, îi spune el.

— Ce nenorocită...

— Nu fi așa, iubito. M-a chemat doar pentru că ține la tine.

Jessa avusese de gând s-o ducă pe Melo acasă chiar ea, dar Mel amenințase că va chema poliția și va spune că fusese răpită dacă Jessa n-ar fi lăsat-o să coboare din mașină.

Melo poate fi un pic teatrală când e beată.

— O să-i dau *unfollow*, zice ea (total tipic). În viața reală și pe internet. Târfă băgăcioasă.

Justyce clatină din nou din cap.

— Am venit doar ca să mă asigur că ajungi acasă în siguranță.

Atunci Justyce își dă seama că, deși are șanse s-o ducă acasă pe Melo, habar n-are cum se va întoarce el. Închide ochii și cuvintele lui Manny îi răsună în urechi: „*Atitudinea asta de Căpitan Salvează-O-Târfă o să te înfunde, frate.*“

Aruncă o privire spre Melo. Acum stă cu capul sprijinit de portieră, pe jumătate adormită, cu gura deschisă.

Oftează. Chiar și beată, Jus nu poate nega că Melo e cea mai frumoasă fată pe care a văzut-o – și a *atins-o* – vreodată.

Ea începe să se încline, iar Justyce o prinde de umeri ca să nu cadă. Fata se sperie, privindu-l cu ochii larg căscați, iar Jus vede la ea tot ce i-a atras atenția de la bun început. Tatăl lui Melo e un fost fundaș în NFL, acum în Hall of Fame (un tip negru și maaaaasiv), dar mama ei e din Norvegia. Are tenul alb al doamnei Taylor, păr ondulat de culoarea mierii și niște ochi verzi senzaționali, care sunt oarecum violet pe margini, dar are și buze pline, talie subțire, niște șolduri rotunde și probabil cel mai dragălaș fund pe care Jus l-a văzut în viața lui.

Asta e o parte din problema lui: e prea fermecat de frumusețea ei. N-ar fi visat vreodată că o fată atât de mișto ca ea ar putea fi îndrăgostită *de el*.

Acum de-abia se poate stăpâni să n-o sărute, deși ochii fetei sunt roșii, părul îi e ciufulit și miroase a vodcă și țigări și iarbă. Dar când vrea să-i dea părul la o parte de pe față, ea îl respinge din nou.

— Nu mă atinge, Justyce.

Începe să-și răscolească lucrurile căzute pe jos – ruj, șervețele, tampoane, una dintre chestiile alea cu machiaj într-o parte și oglindă în alta, o sticlă cu băutură.

— Ahhh, unde-mi sunt cheileeeee?

Justyce le zărește lângă cauciucul din spate și le înșfacă.

— Nu conduci, Melo.

— Dă-le-ncoa.

Se-ntinde după chei, dar cade în brațele lui. Justyce o sprijină din nou de mașină și-i adună restul lucrurilor ca să i le vâre la loc în geantă – care e suficient de mare ca să-ncapă în ea proviziile alimentare pentru o săptămână (ce au fetele de-și cumpără poșete de dimensiunea unor genți de voiaj?). El deblochează mașina, aruncă geanta în spate pe jos și încearcă s-o clintească pe Melo din loc.

Apoi totul începe să meargă foarte prost, cu viteza luminii.

Mai întâi, ea vomită pe hanoracul cu care e îmbrăcat Jus.

Care-i aparține lui Manny. Care spusese cu subiect și predicat:

— Să nu cumva să te întorci cu borătură pe hanorac.
Perfect.

Jus își scoate hanoracul și-l aruncă pe bancheta din spate.

Când încearcă s-o ridice din nou pe Melo în brațe, aceasta îl plesnește. Cu toată puterea.

— Lasă-mă *în pace*, Justyce, spune ea.

— Nu pot să fac asta, Mel. N-ai cum să ajungi acasă dacă te sui la volan.

Dă s-o prindă de subsuori și ea îl sc UIPĂ drept în față.

El se gândește s-o ia din nou la picior. Ar putea să-i sune pe părinții fetei, să-și bage cheile în buzunar și să se retragă. Oak Ridge este probabil *cel mai* sigur cartier din Atlanta. Mel ar fi bine-mersi preț de 25 de minute, atât cât i-ar lua domnului Taylor să ajungă aici.

Dar nu poate. În ciuda părerii lui Manny, care crede că Melo trebuie să „suporte consecințele, măcar o dată“, nu i se pare că e bine s-o lase aici, singură și vulnerabilă. Așa că o ridică și o așază pe umărul său.

Melo reacționează ca de obicei, în felul ei delicat: țipă și-l pocnește cu pumnii în spinare.

Justyce se luptă să deschidă portiera din spate și o așază în mașină, dar fix atunci aude zgomotul scurt al unei sirene și vede luminile albastre. În cele câteva secunde cât îi ia mașinii de poliție să oprească în spatele lui cu scârțâit de roți, Justyce o instalează pe Melo pe bancheta din spate.

Acum e catatonică.

Justyce aude niște pași apropiindu-se, dar se concentrează să-i prindă fetei centura de siguranță. Vrea ca polițaiul să priceapă cât mai *limpede* că Melo nu trebuie să se suie la volan, ca să nu intre în vreun bucluc.

Înainte de a apuca să-și scoată capul din mașină, se simte tras de tricou și smucit în spate. Se lovește cu capul de cadrul portierei și o mână îl înșfacă de ceafă cu putere. Este izbit de mașină cu o asemenea forță, încât își mușcă falca pe interior și gura i se umple de sânge.

Jus înghite, capul i se învârte și nu reușește să se dezmeticească. Apăsarea metalului rece din jurul încheieturilor îl trezește la realitate.

Cătușe.

Adevărul îl lovește dur: Melo e beată zdrențe pe bancheta din spate a unei mașini pe care intenționa s-o conducă și cu toate acestea, *Jus* este cel încătușat.

Polițaiul îl împinge la pământ, lângă mașina de poliție, și-l întreabă dacă a înțeles ce drepturi are. Justyce nu-și amintește să-i fi citit cineva drepturile, dar urechile îi țiuie în urma celor două lovituri pe care le-a primit în cap, așa că probabil nu le-a auzit. Înghite și mai mult sânge.

— Domnule ofițer, e o mare neînțele... începe el, dar nu apucă să termine ideea, căci polițistul îl lovește în față.

— Nu mă vrăji pe mine, rahat cu ochi ce ești. Știam că pui ceva la cale de când te-am văzut mai devreme pe stradă, cu gluga aia pe cap.

Deci gluga fusese o idee proastă. Și căștile. Probabil că fără ele ar fi observat că-l urmărește cineva.

— Dar, domnule ofițer, eu...

— Ține-ți gura *închisă*.

Poliștul se apleacă și-l privește pe Justyce drept în față.

— Vă știu eu soiul: golani ca tine care vagabondează pe străzile din cartierele frumoase ca să prădați pe cineva.

N-ai putut să te abții când ai văzut o fată albă și drăguță care și-a încuiat cheile în mașină, așa-i?

Doar că asta n-avea niciun sens. Dacă Mel și-ar fi lăsat cheile în mașină, Jus n-ar fi avut cum s-o urce înăuntru, nu-i așa? Justyce găsește din priviri ecusonul ofițerului; scrie CASTILLO, deși tipul pare cât se poate de alb. Mama îi spusese cum să gestioneze o situație ca asta, deși trebuie să admită că nu s-ar fi așteptat să aibă vreodată nevoie de acest sfat: *Poartă-te respectuos; controlează-ți furia; asigură-te că polițiștii îți văd mâinile* (deși asta e imposibil acum).

— Domnule ofițer Castillo, nu vreau să fiu lipsit de resp...

— Ți-am spus să taci dracului din gură, golan nenorocit!

Își dorește s-o poată vedea pe Melo. S-o facă să-i spună polițaiului adevărul. Dar tipul îi blochează raza vizuală.

— Acum, dacă ții la pielea ta, nu te miști și nici nu vorbești. Dacă te împotrivești, te bagi și mai tare în căcat. Ai priceput?

Mirosul de țigară din răsuflarea polițaiului și stropii de salivă îl izbesc pe Justyce în față, dar băiatul își fixează privirea pe litera F, verde și strălucitoare, de pe firma magazinului FarmFresh.

— Uită-te la mine când vorbesc cu tine, băiete.

Polițistul îl prinde pe Justyce de bărbie.

— Te-am întrebat ceva.

Justyce înghite în sec. Se uită fix în ochii albaștri ai ofițerului Castillo. Își drege glasul.

— Da, domnule, zice el. Am priceput.

25 august

Dragă Martin (adică Dr. King),

Înainte de orice, te rog să afli că nu am dorit să fiu lipsit de respect când ți-am spus „Martin”. Am studiat despre tine și învățăturile tale în cadrul unui proiect din clasa a zecea, așa că mi se pare firesc să interacționez cu tine de parcă mi-ai fi tovarăș. Sper că nu te deranjează.

Introducere rapidă: mă numesc Justyce McAllister. Am 17 ani și sunt în clasa a XII-a, cu bursă integrală, la Braselton Preparatory Academy, în Atlanta, Georgia. Sunt pe locul al patrulea din clasa mea, sunt căpitanul echipei de debateri, am luat 1560 de puncte la SAT¹ și 34 de puncte la ACT² și, în ciuda faptului că am crescut într-o zonă rău famată (nu departe de maidanele copilăriei tale), am în față un viitor care probabil va include intrarea la o universitate de top, probabil o diplomă în drept și o carieră în politici publice.

Din nefericire, în zorii acestei zile, absolut nimic din toate astea nu a contat.

Ca să nu mai lungesc povestea, am încercat să fac o faptă bună și m-am trezit culcat la pământ, cu cătușe la mâini. Și, în ciuda faptului că fosta mea iubită era vizibil beată ca o

¹ Examen care folosește la intrarea în facultate, în SUA (n. trad.).

² Examene specializate care contează pentru detectarea competențelor elevilor de liceu, înainte de alegerea facultății (n. trad.).

zdreanță, scuzat să-mi fie limbajul, se pare că arătam atât de amenințător în hanoracul cu emblema școlii la care merg, încât polițaiul care m-a încătușat a chemat și ajutoare.

Cea mai tembelă parte e că eu credeam că totul va fi în regulă când părinții ei au ajuns la fața locului. Însă, indiferent ce au spus ei, tipii tot nu mi-au dat drumul. Domnul Taylor s-a oferit s-o sune pe mama, dar polițiștii au spus că am 17 ani și sunt considerat adult dacă sunt arestat - adică mama nu avea ce să facă.

Domnul Taylor a sunat-o pe mama prietenei mele SJ, doamna Friedman - care e avocat -, iar aceasta a trebuit să latre o grămadă de chestii legale de față cu polițaii, care mi-au dat până la urmă drumul din cătușe. Când m-au eliberat, în cele din urmă, soarele deja răsărea.

Trecuseră ore întregi, Martin.

Doamna F n-a spus multe în timp ce m-a condus la cămin cu mașina ei, dar m-a pus să promit c-o să mă duc la infirmerie să-mi pun niște gheață pe umflăturile de la încheieturi. Am sunat-o pe mama să-i povestesc ce s-a întâmplat, iar ea a zis c-o să facă o plângere cât de curând. Dar mă-ndoiesc c-o să ajute cu ceva.

Sincer vorbind, habar nu am ce trebuie să simt. N-am crezut vreodată că mă voi afla într-o astfel de situație. A fost puștiul ăsta, Shemar Carson... negru, de vârsta mea, împușcat mortal în Nevada de un polițai alb în luna iunie. Amănuntele sunt dubioase pentru că nu au existat martori, dar e clar că acest polițist a împușcat un copil neînarmat. De patru ori. Și mai dubios e faptul că, conform medicilor legiști, a existat o distanță de două ore între momentul estimat al decesului și momentul în care polițistul a raportat întâmplarea.

Înainte Incidentului de azi-noapte, nu m-am gândit foarte mult la asta. Sunt multe informații contradictorii, așa că nu prea știu ce să cred. Rudele și prietenii lui Shemar spun că era un tip de treabă, urma să meargă la colegiu, era activ în grupul lui de tineret... dar polițaiul susține că l-a prins încercând să fure o mașină. A izbucnit o încăierare (se presupune) și, potrivit raportului făcut de polițist, Shemar a încercat să-l dezarmeze, așa că omul legii l-a împușcat pe Shemar în autoapărare.

Habar n-am. Am văzut câteva poze de-ale lui Shemar Carson și semăna un pic a gangster. Într-un fel, am crezut că nu trebuie să-mi fac probleme din cauza acestor lucruri pentru că, în comparație cu el, eu nu par deloc „amenințător”, înțelegi? Nu-mi las pantalonii în vine și nici nu port haine superlargi. Merg la o școală bună, am obiective și viziune și „un cap senzațional pe umeri”, cum îi place mamei să spună.

Da, am crescut într-o zonă dură, dar știu că sunt un tip de treabă, Martin. Am crezut că dacă m-am asigurat că voi deveni un membru integru al societății, voi fi scutit de chestiile cu care ACEI negri au de-a face, înțelegi? Mi-a fost foarte greu să pricep că m-am înșelat.

Acum singura întrebare la care mă pot gândi este: „Cât de diferit ar fi mers lucrurile dacă n-aș fi fost negru?” Știu că inițial polițistul putea acționa după ceea ce văzuse (ceea ce a părut, probabil, un pic dubios), dar niciodată nu mi s-a mai pus la îndoială caracterul în modul acesta.

Noaptea trecută m-a schimbat. Nu vreau să agit lucrurile și să caut necazul cu lumânarea, dar știu că nu pot merge mai departe prefăcându-mă că nu s-a întâmplat nimic. Da, oamenii de culoare nu mai beau apă de la alte fâșnitori decât

cei albi și se presupune că e ilegal să discriminezi, dar dacă eu pot fi obligat să mă-ntind pe asfalt încătușat când n-am făcut nimic greșit, e clar că avem o problemă. Chestiile astea nu au nicio legătură cu egalitatea, așa cum susțin unii.

Trebuie să fiu mai atent, Martin. Să-ncep să văd unele lucruri și să scriu despre ele. Să-mi dau seama ce pot face în privința asta. De asta îți scriu. Ai înfruntat raha... adică lucruri mult mai rele decât a sta încătușat preț de câteva ore, dar ai rămas fidel armelor tale... Mă rog, lipsei acestora, de fapt.

Vreau să încerc să trăiesc ca tine. Să fac ce ai face tu. Să văd unde mă duce lucrul acesta.

Mă doare încheietura de mor, așa că trebuie să mă opresc acum din scris, dar îți mulțumesc că m-ai ascultat.

Cu sinceritate,
Justyce McAllister